

CLARINET

SURTIRÀ CADA QUINZE DIES — PER A CONTAR XAFARDERIES

GENT CONEGUDA

UN «CATEDRÀTIC D'HISTORIA» I «MESTRE DE DOCTRINA» N.º 360 I PICO

10 CTS.

Clarinetades

CENSURA!!!

I

En aquests moments actuals
que van tan bé per xerrar,
sobre tot els que com jo
han nascut sols per enredar,

ens han mort de viu en viu
dictant una dictadura
que és per mi una etzegallada
sols d'Espanya: la *censura!*

Ara que sé lo que passa
i sé lo que passarà,
planten *bandos* pel carrer
que diuen: Heu de *callà!*

II

Podem dir que fa calor,
que'm arribat a l'istiu,
que la senyora bugada
és parenta del llegiu,

de quants modos se pot fer
el flam i la confitura,
de la coixera del *conde*
i de la seva frescura

que En Maura és fill de son pare,
que En Dato és cusí germà
del cunyat de la cunyada
d'un senyor que's va matà,

que les noies són molt maques
sobre tot si hi ha *kalé*,
que'l tren passa per la via,
de la *baixa* del papê.

III

Però si voleu escriure
En Roma-nones que fa,
un llapiç, color de rabia,
no fa rès més que tatxà.

Si descobriu algún marro
o bé alguna patranya,
de les que fan els que porten
la direcció de l'Espanya;

si parleu del contrabàndol
de mongetes, del carbó...
la censura que funciona
ve, i zacl!... us posa morrió.

Si parleu de les proclames
us claven la tatxadura
si escriuiu sobre les Juntes
ho desjunta la censura.

Si parlessiu de les vagues

o dels que corren armats,
dels barcos que van i venen
o dels institucionats

us diria un del civil
parlant amb molta finura:
—«Mestra, vostè s'ha anradado
recordi-se'n, hi ha sansura!»

Déu, al donar-nos la llengua
va donar-la per xerrar.
Perxò la censura és boja
com el qui la va inventar.

.....
.....
.....
Becus! Quin tuf de censura!

XINXOLA

Les minyones de servei

II

Seguint pel centre de la ciutat,
parlarem avui de les minyones
que serveixen en cases situades
a les nostres Rambles.

Al cap d'amunt de la Rambla
d'Alvarez, a casa un senyor *concejal*,
hi ha una Estrella. Aquesta Estrella
es veu més de dia que de nit i això
encara que estigui núvol. Es una Estrella
que nosaltres la trobem més lluminosa
que les que brillen al firmament. I és
que aquesta Estrella en porta dugues
de més petites que allumen els nostres
carrers i places. La veureu a tota hora
del dia servint fru-xampany, o bé
passant per les Rambles, moltes vegades
amb una criatura «a coll».

Es l'Estrella molt amable i enraonada
i de tipo elegant i esbelt; per això no
és pas estrany que tot sovint, a més
d'acompanyar una criatura petita, també
n'acompanyi de grans.

A un pis de sobre una botiga
de medicines hi ha una gentil nena
de quinze abrils, que malgrat
esser jove, ja comença d'entendre
en les cosetes de l'amor. Té aquesta
nena uns ulls negres i radiants,
dels que'n brollen hermoses mirades
de carinyo, demostrant clarament
lo tendre del seu cor. Ha vingut de
terres llunyanes, emprò amb el temps
que fa que és a Girona, ja s'és feta
tan catalana i gironina com nosaltres.
Es de les balladores de la sala del
«Nou Club». Ens descuidavem del seu
nom: es diu *Foaguina*.

Baix un centre polític hi ha una
carniceria on hi serveix una nina
també jove i molt enjogassada,
tant que quan no té ningú més per
entretenir-se, juga amb un goç que
és tan gros com ella. Es de cara
alegre i hermosa, mirada dolça i
amb els llavis entreoberts, com si
estés sempre a punt de donar un petó.

Aquest dia la vegerem que ballava
totes les sardanes amb el mateix
jove, de lo qual ens en alegrem molt
tot desitjant prosperitats en les
relacions que semblen començades.

Al cap davall de la Rambla i a dalt
un tercer pis, hi ha la Pepita de
Campdurà, molt afable i divertida i
té amb l'enraonar un punt d'ironia
que fa molt agradable sa conversa.
Es també de les millors balladores
tant de sardanes com d'altres balls,
encara que segons diu ella li agraden
més les sardanes, emprò com que ja
ho diu amb aquella ironia peculiar
seva, suposem que deu ser al revés.
Un dia la varem veure que tenia tractes
amb un jove molt simpàtic que creiem
és de fóra. L'enhorabona Pepita.

A casa un cafè renomnat que hi ha
a la Rambla de la Llivertat si no hi
és ara fa molt poc hi ha estat la
bondadosa i aixerida Montserrat.

Poncelles Gironines

He vist el til-lileig de les estrelles
semblant l'ullet diví dels serafins
a dalt la volta blava cel endins.
Mes no les veig brillar, ni són tan belles,
d'ensà que un jorn en mig de dos parpelles
rosades i sedoses
veigi dos esmeragdes molt hermoses
que en diuen són traidores,
que llur mirada dolça guspireja
i vessa exquisitats ubriagadores.
Mon cor polçat com lira
no canta, minva el plor i baix suspira...
Ets com l'astre que daures les espigues
fent foses amb l'enveja
les estrelletes totes. Perquè, digues:
me negues amb anhel
l'hermós somriure dels teus bells estels?

BERNAT.

Per la seva cara apar molt jove, doncs sembla talment com si tingués tretze o catorze anys, emprò ja sabem que'n té alguns més.

El mateix carinyo de la seva mirada, el té també, encara més si hi cab, en la seva paraula, tan afable, tan alegre i amorosida, i demostrant sempre aquella característica d'ingenuïtat.

Ens complavem en felicitar a l'angelical Magdalena, tot desitjant-li prosperitats, molta sort, i especialment un bon acert en triar un xicot que fassi per ella i que l'estimi com se mereix.

A casa un propietari que figura en la política, hi està una altra Lola, també alta, emprò primeta, de cara molt bufona i paraula molt amable. La veureu entrar o sortir cada dia al mati del temple, on hi oeix missa i al vespre l'hem vista moltes vegades anar acompanyada d'un jove armat, que també és alt i prim. Va de debó, Lola?

A sobre l'antiga farmacia ex-Vivas, hi serveix la gentil i rossa Tresona, de Sant Gregori, que és de les minyones més conegudes de Girona, doncs donat el seu caràcter tan franc i amable amb tothom, pot ben dir-se que no hi ha jove a Girona que no hi hagi enraonat o al menys que no la conegui.

Té tot ella un verdader encís de gentilesa, amb una mirada tendríssima i un parlar molt afable, encara que picaresc.

Emprò lo que nosaltres li trovem més atractiu és el seu ros cabell, que apar igualment que una Verge de Murillo. Aquell ros cabell que amb tanta abundor cubreix el seu cap sembla una cascada d'or que salta pel cim de ses pures espatlles.

La veureu passar pel carrer ben seria i arrogant, fins que qualsevol jove l'atura per tirar-li alguna floreta amorosa i que ella recull amb tota senzillesa i amabilitat.

Quan va endiumenjada no sembla la mateixa, doncs té un gust exquisit en el vestir i a les festes quan surt tamb la seva, també hermosíssima germana Pilar, fan goig de veure.

Es de les assidues concurrents al ball del Nou Club, on hi té un bon estol d'amics i admiradors, que no la deixen estar ni un ball sense ballar.

P. Q.

Per la nostra ciutat vola un aucell de pas, desempenyant un alt càrreg, que malparla de la nostra terra, dels que'n són fills i fins de la nostra mare.

CLAR I NET rebutja les ofenses d'aquest brut i li adverteix que si no modera el seu llenguatge, algú dia es pot trobar amb una cara plena de bofetades.

Ho té entès... ???

El governador de Barcelona es veu que és fi de coll.

Prevenint que el 19 de Juliol, serà la festa nacional de Catalunya, s'avençà concedint festa als emplejats del Municipi i Diputació, per a celebrarla.

I que'n és de viu... !!!

El diputat per Olot, senyor Llosas, després d'haver firmat alguns documents relacionats amb l'Assemblea de parlamentaris, ha reulat.

Indignà als seus correligionaris perquè no va pronunciar (bó i reculant), aquella frase... *Volveré...* Ell prou ho sab que com el seu R.. no tornarà a ser rès.

¡¡ Alcalde habemus!!

Fou nomènat de R. O., don Frederic Bassols, ex - soci del «Centre Catalanista» i lliberal (*quan menys*) fins a les set del vespre del dia 20.

Suposem que ha acceptat el càrreg per consideracions de caràcter patriòtic i de dignitat política.

En la nostra ciutat, com a tot arreu hi ha cassinos, on sols se halla.

Els nostres menestrals se reu-nexen a la casa d'En Cors, on s'hi balla l'*agarrao catiç*; els senyors al «Casino Gerundense»; i les democracies a la «Unión Republicana», etz. etz.

Algunes de les noies, poncelles de vida a punt d'esclatar, que hi van, s'hi marceixen en mitg de una munió de cossos excitats per les toades flamerques.

Això a la vista i presència de pares de família (lo qual celebrem), perquè la vigilancia sempre aguanta el mal, i si bé ja es veia venir, tot serveix de conçol.

D'uns quants dies ensà que no

sabem de fixo l'hora en que vivim.

Els rellotges públics porten una gran diferencia, lo que ha donat motiu de que alguns perdessin el tren, ocasionant perjudicis a tothom, menys als rellotgers.

Lo bó del cas és que ningú sab qui té raó, i quin és l'embustero.

Després dirà En Dato, que no passa rès i que tot segueix normal.

Dono, plé de joia, la nova de que ha sortit un *altruista* en la nostra ciutat, que ha comprat una casa per aixamplis de «La Caridad» *Quin dimoni s'haurá trencat el coll.*

Veritablement me ha sorprés.

Acostumats que quan es tracta de portar a cap alguna millora de caràcter públic els gironins sempre topem amb quatre *miserables propietaris*, que no tenen afecte ni a la terra que els ha vist nèixer.

Vaig a probar fortuna.

Un prec, senyor Alcalde.

Que seria molt difícil conseguir que els ciutadans poguessin passar per les aceres de la carretera de Santa Eugenia? Com siga que hi ha qui diu, que pagan un impost per dita ocupació, me convé sapiguer-ho perquè a mí no em faria res de pagar per a posar el catre al mig del carrer.

S'ha inaugurat una *caleixera* per a endressar gossos.

Els que siguin posseïdors de aquesta classe de besties, tindran de fer atenció deixant de tenir-ne i en son lloc possarse a criar, conills i tota classe de animals de pluma, en lo que ningú els empiparà, encare qu'ls tinguin a l'escala o la arcoba, i per més qu'infectin l'aire amb totes les pestilencies, goig que ja disfru-

tem tots els veïns amb el crescut nombre de corralets que existeixen a la ciutat nostra, model d'higiene.

El diputat pel districte de Torroella de Montgrí, diuen, que s'ha despedit del districte amb una serie de *xeflis*.

Què potser s'en va al *Cairo*...?

Ens trovem en plena canícula, apretant la calor de debó.

Com cada any, algunes *families cursis* no surten de casa per a simular que son a estiuajar a fora.

La Junta del Consell de Foment, estudià una malura dels melonars.

Que nos confonguin, perquè hi ha *caps* que semblen melons.

Els nostres *rotatius* donan la nova de que'l senyor Fournier ha conseguit un crèdit per a arreglar la carretera de Girona a Banyoles, de unes *mil pese'es*.

Mil pesetes...? Què hi deuràn fer...?

Voleu dir que això no es una burla...?

¡¡Ja se'ls hi acaba!!

DAVID

Les donzelles de Girona

Música del mestre López (1)

De les noies de Girona
jo'n sé un cove, jo'n sé un niu.....
Al hivern senten la fret
i calò al pic del istiu.

Quan renyeixen amb el novio,
els hi ve mal de caixal;
i si en troven algún altre,
para'l acte tot el mal.

(1) Qui vulgui la música que passi per la Redacció.

El Bram de Porqueres (a) La Veu de Girona

Se fué al cielo el día 31 de Junio pasado,
después de haber hecho el balance de situación.

QUAN S'HAN ACABAT, ÉS QUE NO N'HI HA MÉS!

SUS desesperados: padre J. G. S.; hermanos: el Maestro de Doctrina núm. 360, Maxlim y Plantilla; hermanos políticos: Escuradientes y Sfinx; abuelos, abuelas, padrinos, madrinas, tíos, tías, primos, primas, demás parientes y *herientes*, presentes y ausentes (verbi-gracia D. Palmacio) y la razón social Editorial Gerundense, al recordar a sus amigos y enemigos (que es igual) tan tremenda pérdida, ruegan a los mismos se sirvan asistir a la comida que en sufragio del llorado párvulo (*ja'm veig an En Mateuet en berret de copalta*) se celebrará el día 32 del corriente en los talleres de la Editorial, cuyo favor será agradecido de corazón, por todos los *Padres de Familia*.

Se suplica a los asistentes vengan comidos y bebidos.

Gerona, Julio de 1917.

El Sr. Rabadá de acuerdo con el Sr. Sfinx conceden 50 ejemplares de las obras «Estudios A. y P.» y «C. del Sábado» a todos los que den «algo» para el finado.

Lo que fan amb molta traça
es el mirar de reull
doncs si miren, diu que sembren
i qui sembra diu que culi.

Si assisteixen en cap acte
de l'Iglesia per exemple
duen polvos a la cara
i un berret que sembla un temple.

Quan passejen per la Rambla
riuen molt, qui més riurà.....
i es passejen an els joves,
qu'allí van per passejà.

Presumides, no'en parlem
és una barbaritat.....
tant, que formen per Girona
una altra immortalitat.

Solen amagar-se'ls anys
com si fos algún pecat
i quan de llarg se vesteixen
dugues quintes ja han tirat.

Les donzelles de Girona
totes tenen un calaix

un retrat clavat enlaire
i un Sant Crist clavat més baix.

Totes compren CLAR I NET
doncs ja saben parla d'elles
i encara que siguin lletjes
els hi diu que són molt belles.

De les noies de Girona
jo'n sé un cove, jo'n sé un niu.....
Al hivern senten la fret
i calò al pic del istiu.

RIJOCAMAEL.

Guspines

Teníem no fa pas molt, una foreste-
ra molt simpàtica, molt amable, molt
gentil, molt de tot lo bo. Es diu María.

Deu fer uns 10 dies que converseja-
va a la Devesa amb una gironina que
tots coneixem per la *Carmen* i pogue-

rem recullir el següent fragment de
l'interessant conversa nomenada:

—Ail Jo te trobo molt prima, deia
la *Carmen*.

—Si que és veritat, he disminuït 5
kilos.

—¿Què pot-ser estàs enamorada?

—No, no ho he estat mai

¿Ho creuen? Nosaltres tampoc.

□

Filla d'Hostalric és la simpàtica i
celestial María que quan piquen els
frets d'hivern corre per els carrers de
Girona amb els llibres sota el braç.

La María com hem dit es filla d'un
poble que com Girona recorda lluites
que'ns honren, però sens saber perquè
ella apar que hagi oblidat els seus
amics d'Hostalric.

Si en lloc de viure a Girona, visqués
a Sabadell, no estranyariem gens lo
que hem dit, doncs a Sabadell hi ha
un jove que li treballa el panyo.

□

El ganivater del carrer de les Bernardes, amic nostre en extrem, quina amistat ens honra molt i molt, l'altre dia va anar a caçar cadarneres per aquestes montanyes de Déu.

Però el noi va esser víctima d'una segeta de Cupido.

Al passar per davant de pollancreres una d'aquestes diu que'l va mirar i el noi se'n va enamorar com un *locu*. I s'escriuen. La boda es farà quan el *desterrat* l'enterrin. ¡L'enhorabona!

□

María-Adelita-Lola.—Heus aquí un tríptic d'espiritual singularitat, de bella estructura, de suprema harmonia; un tríptic fortament emotiu de plàstiques formosors i anímiques sensacions.

María.—Bella, elegant, ponderadament diminuta, enamorada, ella llisca al cap-vespre pel nervi de l'urb, junt amb En Quimet, l'amic nostre de càla Ciutat; i tot somriu al volt de l'amable parella; i els gestes de la María es reproduïxen amorosa i fidelíssimament a les *llunes* de la façana de *Las Novedades* que'n senten l'anyor de la femenina figura com En Quimet quan la deixa amb recança al seu casal del carrer Nou. ...

Adelita.—Esbelta i gentil, inquietant i lluminosa i rítmica, tota ultragironina, ella deambula per la Rambla oïnt amatenta les fluides i càlides oracions d'Amor que a cau d'orella li desgrana el nostre simpàtic Antoni, ben galant, ben fervent, ben apassionat i convençut... I una alenada d'estètiques emocions envolta als enamorats, que passen amunt i avall enduent-se'n les mirades de la nostra joventut, sempiternament adormida al redós de les taules del cafè....

Lola.—Selecció, depurament, delicadesa, tendror, esplendorositat; aquestes són a grans trets les seves fisonòmiques gracies i virtuts. Les avellutades carns de la seva encantadora nuca i del seu escot puríssim, triomfen definitiva i imperialment. Quan passa la Lolita, l'acatament a la dòna joveníssima, gemada, de mirar punxagut i amable i irònic a un sol temps s'imposa irresistiblement. Mes ella encara és lliure, com les àligues altives qui creuen els espais; i arrogant, com els divins cignes qui neden als estanys....

María-Adelita-Lola. Tres germanes, úniques; un tríptic digne de per-

petuïtzació per la sublim paleta d'un Renoir, o per l'august buril d'un Rodin, o un Clarà, o un Juli Antonio....

□

Fa uns 20 dies.

En Ramonet del carrer Nou del Teatre, estava enamorat de la *Carmen*, d'aquella Carmen quins ulls se confonen amb les perles del seu aparador.

Però per un no sé què, En Ramonet o la Carmen o els dos a la vegada, no volien que'ls vegessin enraonar i cada dia *diari*, en el transcurs d'una setmana, anaven tots dos a la carretera de Barcelona per xerrar.... i un cop allí, xerra que xerra.

Però heu's-aquí que en Ramonet, a l'anar a la Rambla de 7 a 9 de la vesprada, anava a fer l'amor a una altra Carmeta que's diu *Carmelita*, sense que nosaltres sapiguem perquè (pot-ser per a despistar).

Lo que sí sabem és que la Carmelita, du an el seu braç una *esclava* (bracellet compost de set argolles) que hi falta una argolla.

Nosaltres hem deixat anar els goços que tenim per a descobrir romanços i els hi hem donat el rastre de la *esclava*. I després de molt buscar, hem vist que'ls goços voltejaven a En Ramonet, lo que vol dir que aquest té l'argolla.

No sabem res més, però mirarem d'esbrinar l'enigma.

□

Fa cosa de tres setmanes que sentirem de la boqueta de la Socorrito la següent *anatema* contra els joves de Girona.

—Els joves de Girona — deia — són molt mal educats, perquè quan toquen sardanes ells en formen una aixís que el fluviol dona l'entrada i nosaltres — continuava — o hem de ballar soles o no hem de ballar, doncs no gosem ficarnos en cap rodona de masculles.

Nosaltres creiem que la bella *Socorro* s'ha equivocat. La sardana, és la dansa nostra, és purament del nostre gust (català) i el català, és franc, no és complimentós i molt demòcrata. I per això els joves de Girona, pensen que si voleu ballar, ballareu sense embuts. ¿Entesos? ¡Clar i nèt! ¡Clia i català!

□

Entre els perfums bosquetans i vorra una riera i sota uns castanyers

inondats de sol, hem vist un idili.

...Les aigües crestallines de la font dels Llaons salten rialleres i besen suaument les roques, els aucells canten melodies a l'Amor i mentres el capvespre s'avança i les ombres de les carenes comencen a cobrir el deliciós paisatge i el cel és ardent i les aigües comencen a enrogir-se, una parella camina lentament vers la ciutat mentres en els aires hi ressonen uns psalms a l'Amor.

La parella? Un *conillet* enemic irreconciliable del nostre caçador l'amic Jordi, ens ho ha telefonat. I ens ha contat que ell i la deliciosa i espiritual Lolita, s'emmirallen *tous les soirs* en les aigües silencioses i crestallines de la font dels Lleons Per molts anys!

□

Si no ho haguessim vist, no ho haguérem cregut. En la festa de Palafrugell vegerem a un dels nostres companys gironins, que està completament enamorat d'una gentil Lluiseta, d'ulls somniadors i que corprenen a qui gosa mirar-se'ls.

Ell no va veure's. Tan entusiasmada estava en l'amorosa conversa, que ni va saludar-nos.

De retorn, entre nosaltres, està ensopit i trist. Sembla que anyori aquells dolços moments.

Vaja, *mestre*, es veu que sou aucell de primera volada, que al primer embat heu sigut ja ferit d'amor envers l'angelical palafrugellenca.

Salut i que duri!

□

Fa pocs dies que passavem pel carrer de les Ballesteries i al ser davant d'una casa que fan coses de llautor sentirem d'una nena que acabava d'entrar-hi cridava amb tots els seus pulmons: «Ving a portar mosques per En Pepito». Nosaltres intrigats volíem saber perquè servirien aquelles mosques i quan ja desistíem del nostre intent al passar pel pont de l'Imperial vegerem al tal Pepito que pescava desesperadament des de la galeria de sa casa.

Per lo tant nosaltres convençuts que aquest xicot necessita moltes mosques fins a l'estrem d'encarregar caceres a fòra de casa seva, fem una crida perquè totes les persones de bona voluntat se dediquin a caçar-ne per portar-les an En Pepito, per lo que'ls hi quedarà sumament agrait

TOT EL TEXT D'AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GUBERNATIVA

alguns joves, emprò d'una manera no pas gaire envejable.

Nosaltres, que sabem que hi ha molts catalanistes que'ns llegeixen, creiem del cas fer avinent a tots, que quan ens sobraràn quartos farem una edició amb la lletra i música de l'himne.

Aixís s'evitarà el que una altra vegada es trobi un orfeó català i un poble català, donant el trist espectacle de no saber cantar el seu propi himne nacional.

□

En Llobet ha fet inspector de les «colonies» al *massiu* Font i Fargas, que per desempenyar aital carregós ofici, guanya un parell de centes peles.

El poble, de moment se va esverar fent els comentaris més «salats», però un cop repensat el fet, el poble es feu el càrreg de que això de les «colonies» era per combatre el raquitisme i an el Sr. Font li serà molt saludable combatre el seu raquitisme, tant psíquic com fisiològic.

□

Quan «En Patutes» saludà amb la senyera de l'Orfeó al públic congregat al Teatre per a fruit dels refilets de la «Schola», ho va fer de tal manera que semblava remanava una llauna esquivant les mosques i de poc que ennasta als pobres de la primera fila.

Per Déu! senyor *abunderado*, una vegada s'hi miri més...

Però, és allò, de porc i de senyor...

□

Avui, diumenge, el director de la «Schola Orpheònica Gironina» amb el jove Sr. Sagrera, donaràn una audició de piano i violoncel dedicat als orfeonistes.

Suposem que ho faràn de la manera que'ns tenen acostumats.

□

De la festa que'ls «tennistes» celebraren rendint culte a Terpsicore i Erato, hem de dir que l'hem trobada un xic mesquina, doncs entre'ls balls que's dançaren sols dos d'ells eren sardanes, predominant els balls estrangers per Catalunya i eliminant molt, per consegüent, el gust de català a la festa.

Serà aixís una altra vegada?

□

I ara que parlem de la festa del «tennis» hem de fer notar que en el passeig central de la Devesa hi havia molta gent badant, que's portaren com salvatges.

D'ençà que han vingut toros, apar que Girona sigui més selvatge que civilitzada

Recordeu que bramar és d'asses.

□

En Dato ha contestat al telegrama que li envià nostre Ajuntament dient: «He recibido vuestro telegrama. Enterado.»

Sí? Enterats!

□

Hem d'avisar a l'orquestra d'aquesta ciutat, Art Gironí, que tan bé executa les sardanes de la setmana, que els cornetins estàn molt desiguals, doncs mentres l'un piula fins a aixordar, l'altre apar que estigui amb dieta, perquè ni menys sona.

I també que el jove del fluviol no ens clavi les *llaunes* seves mentres passa el temps dels intermitjos.

A veure com ens escoltareu.

□

Per el molt excès d'original d'aquest número i del passat el «ciudadano original *esmolet, consciente*» no ha ballat.

De l'estranger

UN SCHOOT TORNAT DE «BOLEIA»

Es el cas, que quan feia paperets per a la processó de Corpus de l'any vinent d'unes felicitacions rebudes per haver publicat un escrit del Sr. Clarí—que no soc jo,—ha vingut un boldró de números de «Vida Nova» corresponent al 30 del passat més, i han invadit nostra urb sense dir «ase ni bestia». Aquests números del nomenat periòdic, estàn amb dedicatòria i s'hi llegeix un article que de mi parla sense que ningú se'n hagi atalaiat.

Doncs bé: donant per cert lo que diuen unes cartetes rebudes de Blanes i a les meves suposicions, tinc de dir que'l Sr. Schoot—autor de l'article que «Vida Nova» publica—no és altre que'l Sr. Valentí, cèlebre poeta *consumit*, defensor de dèbils, home de gran fetge (1), escriptor d'istil de color de goç quan fuig i ortografia de can nyigui-nyogui. En cas que m'equivoqués, que no ho crec, perdoni'm, Sr. Valentí, i faci's el càrreg que... reb qui reb.

Estranyo que vostè hagi ficat els peus a la galleda diguent que jo soc autor de lo que no soc autor—fóra que ho hagués fet dormint, però, que jo ho sàpiga, no soc *noctàmbul*—i

1 Un dia digué als seus companys:—Vaig a Madrid—i a la «cuenta» va venir a Girona. Qüestió de fetge.

encara que hagués escrit lo que no he escrit estranyo de vostè dongui per criteri cert de veritat a un càlcul de probabilitats o lo que un mussol hagi pogut xiular al cau de la seva orella, doncs un home com vostè, acostumat a escriure i a *viure* i que té la barra de començar un escrit diguent «Nosaltres els poetes...», no ha de calcular tan a la babalà i abans de *vessar-la* s'hi mira.

També he estranyat que vostè *el poeta* hagi cregut que l'escrit del Sr. Clarí anava dirigit solament al Sr. Alemany (a) *Noctàmbul*, doncs nosaltres, els del CLAR I NET, que no som poetes, al publicar-lo hem cregut que anava dirigida al Sr. Alemany, a vostè, al Sr. J. i demés familia que tan suadament escriviu—respectant als que ho fan com la llei de Déu mana, que algú en teniu,—i si no, llegiu l'escrit del Sr. Clarí abans de dinar.

Jo, que no soc poeta, no he tingut mai la pretenció que vosaltres donguessiu els honors de publicació a les meves «ratlles curtes» i si us he enviat alguna cosa ha sigut perquè vostè, Sr. *Barganti*—perdoni!—*Volantí*, ME LES VA DEMANAR!!!! Què consti, Sr. *Volantí*! I ademés vostè no pot criticar les poesies dels demés, doncs un home que escriu això:

«...perquè no puguis di
que a la meva taula hi falta vi.» (1)

demostra que té un cap com un tabal.

Jo, que no soc poeta, us *admiro*, perquè no haguera cregut de gent com vosaltres que enviessiu tants de periòdics a Girona, doncs si rès més no, us costa quinze o vint centimots de segells de quart (2), i la veritat, essent tant devots de la «Virgen del Punyo» com sou (3), és una anormalitat. Confesso que he tingut un desengany, doncs ja'm creia nomenat fill adoptiu de Blanes. I vostè Sr. Schoot o Valentí o Laletà—dígali H—li aconcello que quan «schooti» ho faci més dret, i ben mirat val més que's retiri del «foot-ball», doncs per lo vist, la seva ossamenta és molt fràgil.

I per últim—i perdoni no'l respalli més, doncs les lletres, com la materia, són impenetrables, i el paper l'hem de menester per altres coses—vostè, ¡oh *Noctàmbul*! (4), Rei de les tenebres, que'l qui us llegeix s'ha de canviar la roba interior; amb defensor tan brau arribareu a Sans prompte i quan sereu mort—que és quan sereu immortal—el senyor *Volantí* us enraberdarà amb unes pinces i enlairant-vos fins al nivell del batum, dirà:—*Ecce-Homo!* Mireu-lo! Fins sense escriure cròniques fa riure!

Qualis homo ipse, talis est ejus ratio!

DIXIT

RAMÓN XIFRA RIERA

1 Es una veritat com un temple.

2 Estic recullint els números que han rebut amics meus, per enviar-vos-els, i aixís us els podreu vendre i traure'n l'import dels segells gastats.

3 El Sr. Valentí un dia jogant al Casino va perdre 4 peles i va estar 8 o 9 mesos sense acostar-se an el Casino per por de tornar-hi.

4 Escolti, Sr. *Noctàmbul*: vostè és un òs com els demés òssos o un Home-òs de la teoria evolucionista?

AVÍS

Degut a la molta feina que tinc, dec dir als senyors blanencs de «Vida Nova» que aquest escrit és el primer i l'últim que'ls hi dedico, doncs és molt pesat lluitar amb el qui no té rès més a fer.

Si volen desafiar-se, m'és igual. Ho farem a pistola, situats un al Convent i l'altre a la Palomera, a les dotze d'una nit sense lluna.

Impremta Dalmáu Carles, Pla i Cia. - Girona

Redacció i Admor. : C. de Santa Eugènia, 18.

TOT EL TEXT D'AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GUBERNATIVA

LA CREU-ROJA

Farmacia: Ortopèdia: Perfumeria

F. de A. Roca

NO TING CAP SUCURSAL

Gabinet Ortopèdic
Especialitat en Braguers
i Faixes ventrals
Sevei permanent

Plaça de l'Oli Girona

Dalmáu Carles,
Pla i Cia

Editors

Girona

AMERICAN BAR

RESSOPONS :: DOLÇOS

REFRESCS

VINS DE MARCA

— Obert tota la nit —

Rambla, 11

F. Solà
Optic i Lloier

Rambla de la Llibertat, 26
GIRONA

**LES DELICIES
DEL CONGOST**

paratge molt concorregut en el
que tots els dies es serveix es
meradament i a preus mòdics.

Per a encàrregs dirigir-se
telèfon n° 462 del Congost.

Sastreria SMART

de J. Fernández

Ciutadans, 11

Gran novitat

Alfred Ferrer

Sastre - Modist

L'Ultima Novitat
tant per senyores
com per senyors

Diploma d'honor
en el Concurs de París de 1914

Plaça del Bell-lloc, 2, 1.^a
GIRONA

VINS I OLIS

LLUIS SERRA

ESPECIALITAT EN VINS
:: RANCI I MOSCATELL ::

Es reparteix a domicili

Plateria, 4 GIRONA

WERTHEIM

Les màquines per a cosir
i brodar de més renom

REPRESENTANT:

RAMÓN BOIX

Ballesteries, 17

La casa

que ven
més barato

BOTIGA DE ROBES
d'En

JOAN MATAS

Rambla de la Llibertat, 5
GIRONA

Casa Maresma

Guants i Novitats

Girona

Confiteria NEGRE

Refrescs :: Cafés

Licors :: Pastes

RAMBLA